

Arrest

nr. 102 406 van 6 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 oktober 2012 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 november 2012 met refertenummer X.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gezien de vraag tot horen van 25 februari 2013.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. DUPONT en van advocaat C. MORARU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie V(...) L(...), attaché, wordt aan

de persoon die verklaart zich (...) te noemen, geboren (...), en welke verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden. Bovendien werd aan betrokkene reeds meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Op 03/02/2012 heeft betrokkene een asielaanvraag ingediend bij de DVZ. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGCS op 21/09/2010. Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 22/09/2010. Op 13/12/2010 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in. Op 21/12/2010 naam de DVZ een beslissing tot weigering van inoverwegingname met bevel om het grondgebied te verlaten (13 quater).

Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 18/02/2011 en deze beslissing werd hem betekend op 12/04/2011 met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig tot en met 11/05/2011. Betrokkende diende op 26/04/2011 een tweede aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 15/06/2011 en deze beslissing werd hem betekend op 06/08/2011.

Betrokkene werd vandaag opnieuw in illegaal verblijf aangetroffen. Hij weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

(...)

*x In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van DRIE jaar omdat:
x 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

*Er bestaat een risico op onderduiken, aangezien betrokkene niet over een officiële verblijfplaats in België beschikt. Bovendien heeft hij reeds meermaals een bevel om het grondgebied (op 21/12/2010, 12/04/2012 en op 01/03/2012) betekend gekregen, aan dewelke hij nooit gevolg heeft gegeven. Betrokkene werd heden, 24/10/2012, opnieuw in illegaal verblijf aangetroffen.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: *"De verzoekende partij betwist de motieven van de bestreden beslissing niet. Zij voert enkel de schending van artikel 8 van het EVRM aan, daar ze een kind zou hebben. In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij dat zij weliswaar de biologische vader van het kind is, maar dat kind door een derde werd erkend. Voorts geeft de verzoekende partij aan er een procedure bij de rechtsbank van eerste aanleg te Brussel een procedure opgestart heeft om het kind te erkennen. In het verzoekschrift verwijst ze naar een kopie van de dagvaarding, maar die blijkt niet te zijn gevoegd aan het verzoekschrift.*

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. In principe wordt de gezinsband tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld. In casu is het kind niet door de verzoekende partij erkend, het gegeven dat er een procedure voor erkenning werd opgestart doet hieraan geen afbreuk, bijgevolg kan men niet uitgaan van een relatie ouder - minderjarig kind. Evenmin heeft de verzoekende partij bewijzen aangebracht die aantonen dat hij de biologische vader is. Voor het overige brengt hij evenmin bewijzen bij die aantonen dat er tussen haar en mevrouw D. sprake kan zijn van een gezin. De verzoekende partij toont niet aan dat zij met iemand een gezin vormt in België. Ook met betrekking tot haar privéleven brengt de verzoekende partij geen bewijzen bij.

Het middel lijkt ongegrond."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 25 februari 2012 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 26 maart 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 18 februari 2013 opgenomen grond, stelt zij zich in bijzondere omstandigheden te bevinden, daar zij de biologische vader is van een kind dat in België verblijft. Zij woont niet meer samen met de moeder van dit kind, maar wil het kind erkennen, waarin zij wordt tegengewerkt door de moeder die een andere man

gevraagd heeft om het kind te erkennen. Dienaangaande is een procedure hangende voor de rechtbank van eerste aanleg. De verzoekende partij stelt nog contact te hebben met haar kind, het niet te willen achterlaten en om die reden onmogelijk het land te kunnen verlaten. Verder wijst zij erop dat zij in Nigeria een belangrijke functie had en dat haar asielaanvraag werd afgewezen.

In de mate dat de verzoekende partij ter terechtzitting verwijst naar haar vaderschap, het contact met haar kind en de procedure voor de rechtbank van eerste aanleg, dient te worden vastgesteld dat zij dit reeds in haar verzoekschrift in het kader van haar uiteenzetting aangaande artikel 8 van het EVRM naar voren heeft gebracht en dat hierop reeds in de beschikking van 18 februari 2013 werd ingegaan. Door het louter herhalen of benadrukken van deze elementen ter terechtzitting brengt zij geen elementen bij die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking hiertoe en de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM reeds in de beschikking van 18 februari 2013 werd aangegeven. In de mate dat zij erop wijst dat zij in Nigeria een belangrijke functie had en dat haar asielaanvraag werd afgewezen, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet uiteenzet, laat staan aantoon, op welke wijze deze elementen relevant zouden zijn met betrekking tot de in voornoemde beschikking opgenomen grond, zodat dit onderdeel van haar betoog aan deze grond geen afbreuk kan doen.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 18 februari 2013 opgenomen grond, dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET